

Pozdravljeni,

Ni enostavno spregovoriti, najti prave besede, v kratkem nagovoru zaobjeti vse tisto, kar bi rad.

Kot veste, vsi, ki ste NAŠEGA ANDREJA poznali, je o njem veliko povedati. Bil je načelen, sledil je svojim prepričanjem, aktiven, zavzet za delo, ki ga je opravljal pa tudi sicer, ni mu bilo vseeno za okolje v katerem je živel in delal, bil je prijatelj... pošten... ah.. kaj bi našteval... preveč je vrlin, ki mu jih gre priznati.

Vedno je težko, ko se poslavljamo od prijatelja. Naše poslavljanje je bilo tokrat dolgo in otožno. Vse od takrat, ko ga je bolezen prikovala na posteljo, ga zelo, zelo pogrešamo. Andrej je poznal odgovore na številna vprašanja, bil je bogat vir znanja in zgodb, vedno je presenečal z novimi idejami in vztrajnostjo. Bil je človek, ki se je vedno potegoval in boril za pravo stvar. Pravi partizan na številnih področjih. In zares je vedno priskočil na pomoč, ko ga je kdorkoli potreboval.

Ni ga bilo, ki se ne bi razveselil Andreja, ko je prišel k nam na občino. Zagledali smo veliko postavo, pogosto v plašču, poleti pa v sproščeni športni srajci. Vedno se je dobrodušno smejal. Napolnil nas je s pozitivno energijo, ki je odsevala še dolgo potem, ko je odšel. V pisarne je vedno vstopal pokončno in z nasmehom na ustih, obenem pa s preišljeno vsebino, za katero se je argumentirano in odločno zavzemal.

V času, ko je bil direktor Goriškega muzeja, je ponosno nadaljeval delo predhodnice, gospe Slavice Plahuta, Andrej pa je razvoju muzeja dal še njegov, svojstven pečat. Svoje ideje je začel uresničevati in tako smo dobili kar nekaj zelo zanimivih razstav, muzejev in projektov ter nagrad. Že pred leti je dal idejo za muzej tihotapstva na Rafutu in odhaja prav zdaj, ko se bo njegova ideja lahko končno uresničila, saj smo na mestni občini uspeli pridobiti objekt v našo last. Naj ostane to naša zaveza, da bomo njegove sanje uresničevali tudi po njegovi smrti.

Bil je trdno zavezan Goriški in to v vseh pomenih. Zrasel je v Rožni Dolini in tako kot se je razvijalo mesto Nova Gorica, tako je z njim rasel Andrej. Vzel ga je za svojega, še več, v svoji študijski vnemi je prečesal in raziskal vsak kotiček. Predvsem se je zanimal za mejo in njene vplive na življenje ljudi.

Ko so prihajali k nam gostje, ki so se posebej zanimali za vprašanje meje in vsega, kar je bilo v mestu in okolico z njo povezanega, nismo mogli priporočiti boljšega sogovornika.

Ljudi je vedno prepričal z neposrednostjo, z živim pripovedovanjem in odločnostjo. Kot direktor Goriškega muzeja je odlično opravljal svojo nalogo, še več, s svojim aktivnim pristopom je pomembno vplival na

dogajanje na Goriškem. Še zdaj, ko rešujemo kakšno zadevo in pomislimo, koga bi povabili v skupino, da bi določen izziv, predlog, idejo osvetlil na pravi način, pogosto pomislimo na Andreja. Kako zelo ga pogrešamo.

V zadnjem letu sva se pogosto hecala, saj sem ga rad poklical z vzdevkom, ki sem mu ga pripisal na skupnem potovanju v Azerbajdžan. Spominjam se, da je tako resnobno hodil v dolgem plašču po avli na letališču, da sem ga od takrat rad poklical Tenente Colombo. Vedno se je prešerno nasmejal, ko sem mu tako rekel in hudomušno zabliskal z očmi. Veliko poslovno – prijateljskih srečanj sva izpeljala skupaj. Preprosto zaupal sem mu. Njegovi razgledanosti, njegovi odprtosti, odličnim idejam... zdaj pa....

Andrej je slovel kot velik borec za Goriško kot samostojno pokrajino na območju severne Primorske. To je utemeljeval s sociološkega, gospodarskega in zgodovinskega vidika. Zavzemal se je za vrednote, jih spoštoval, se ravnal po njih in jih živel. Nikoli se ni prepuščal politiki, odločno pa je zagovarjal svoja prepričanja in ideje. To ne zmore vsak, in zato je bil velik.

V njegovem pogledu in ravnanju je bilo veliko topline. Grenko je, ko se moramo ločiti od take osebnosti, toda njegova dediščina je tako močna, da sem prepričan, da bo sijala naprej in da bomo v mislih vedno lahko rekli: srečni smo, ker smo imeli to srečo in danost, da smo poznali Andreja.

Andrej ostaja in bo ostal z nami, čeprav se zdaj od njega poslavljam. Še bolj kot naš, je gotovo Andrej od svojih najdražjih, ki jim izrekam iskrene sožalje in jih obenem bodrim, da so bili najbližji izjemnemu človeku, ki nam je vsem veliko dal, nas veliko naučil in nam predvsem kot človek širokega duha veliko zapustil. Hvala Andrej.